

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 18

2den mai 1897.

23de aarg.

Særl.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende rebaktioner af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

De unge korsfarere.

(Fortsættelse.)

et tryk, som hvilede paa den ulykkelige fars hjerte, ligesom lettede ved det elskelige barns kjærlighed. Med taarer i øinene tryktede han hende til sig, og da brød ogsaa Helvig's taarer frem paany; hun kunde ikke længere være herre over sig selv. Og saaledes sad de sammen en stund i sin sorgfulde og forladte stilling.

Men ude paa tunet stod endnu tjenerne og snakkede sammen. Hvor langt anderledes var alt nu end for et aar siden! Dengang havde endnu den elskelige fru Maria styret huset og vandret om ude og inde; hun havde altid et venligt ord til enhver og var altid rede til at hjælpe og trøste. Dengang havde de lykkelige forældre tre kjære børn om sig; alle vidste, hvorledes de var forældrenes glæde og stolthed. Og nu! Den skønne, venlige frue hvilede under den lille gravhaug, og hvem vidste, om Valborg og Albert længere hørte til de levendes tal? Og den ældste af børnene var reist ud i det svage og desværre vist altfor bedrageriske haab at finde de to andre igjen. Det var ikke urimelig, at han istedenfor at finde sine søstende vilde finde døden.

Solen var nær ved at gaa ned. En mørk skybank saaes i vest, truende og regntung, belfommen for det spirende græs, men ingen god begyndelse for den unge rytter.

Snart skiltes folkene, men fra mere end en af dem opsteg der et stille suk til Gud om, at han vilde lade deres herres børn lykkelige og vel vende tilbage til forældrehjemmet.

* * *

Det var tre maanedes senere. Den brændende sommervarme laa tung og lummer over den italienske by Genua. Der

var lidet liv i gaderne, den trykkende hede gjorde, at folk helst vilde holde sig i ro. I de fornemme huses portrum havde afslags omslukkende folk søgt hen for at finde beskyttelse mod de brændende solstråler, og dvogterne taalte dem halvt af medlidende, halvt af nysgjerrighed.

Paa stenene i et portrum laa et ungt menneske med armene under hovedet og lyttede opmærksomt til den højrøstede samtale, som to gadegutter lige ved ham førte. Men hvor meget han end anstrengte sig, var han ikke istand til at forstaa noget deraf. Og da en af gutterne puffede til ham og spurgte ham om noget, rystede han paa hovedet til tegn paa, at han ikke forstod, hvad der blev sagt.

Den unge mand var Bertel, der efter en majsommelig reise og efter at have lidt meget ondt undervejs var naaet frem til Italien; her havde han draget om fra landsby til landsby for at faa underretning om de unge korsfarere, som i disse egne havde lidt en saa sørgelig skjæbne. Nogle venlige prestere havde undervejs lært ham nogle italienske ord, saa han ialfald kunde sige, hvorfor han var reist afsted. Men hidtil havde alle eftersøgelses bøger været forgjæves, og nu var han naaet frem til byen Genua, hvor mange af de ulykkelige børn skulde have taget tjeneste. Maaske han her kunde finde spor af dem.

Han havde flere steder truffet tykke gutter og piger, som arbejdede paa marken hos italienske bønder, og han havde da spurgt efter sine søstende. En gut troede, at han havde seet dem i toget, men vidste ikke, om de var ilibe. Hvad han fortalte om korsktoget, var saa sørgeligt, at Bertel ønskede, at hans søstende heller maatte være døde end have oplevet saa megen elendighed. Han vidste, hvor mange besværligheder, han selv havde haft undervejs. Tænk hvorledes det da maatte have været for de store stærke ulykkelige børn, som havde stræbet sig frem under sult, lidelser og al anden nød, og som efter at have anvendt sin sidste kraft for at naa Italien, fandt alle sine forhaabninger stufede. Naar Bertel tænkte derpaa, var det, som om man stødte en dolk gennem hans hjerte.

Alt dette laa Bertel og tænkte paa hinden dag, mens han i portrummet søgte beskyttelse mod de brændende solstråler. Han

laa og anstrengte sig for at forstaa noget af, hvad de to gutter snakkede om. Han vilde saa gjerne søge at lære mere af det fremmede sprog, men det var saa vanskeligt for ham, ikke mindst fordi folk snakkede saa hurtigt.

Da gutterne standsede sin samtale, søgte Bertel i en blanding af tyst og de saa italienske ord, han kunde, at forklare dem maalet for sin reise.

Gutterne forstod saa meget, at det var om barneforstoget, han talte.

„Na, de stakkars børn, — ja, jeg saa det store tog, da de kom“, sagde den ene.

Det var, som om guttens mørke øjne lyfte til tegn paa forstaaelse, da Bertel nævnte barneforstoget. Hun bekslede nogle ord med sin kamerat og begyndte derpaa at tale meget liblig til den tykke yngling.

Men denne rystede taus paa hovedet; han forstod omtrent ikke et ord af, hvad der blev sagt.

„Stakkars kar! Han forstaaer mig ikke“, sagde italieneren til sin ven. „Jeg tror næsten, at ogsaa han maa være en af dem, som er kommen over Alperne for at reise til det hellige land.“

„Det kan godt hælde, Pietro“, svarte den anden, en smudsig halvboksen mørkøjet italiener. Han strakte magelig sine lemmer og fortsatte saa efter en stunds ophold: „Ja, jeg saa ogsaa mange af de stakkars børn dernede ved havnen. Især husker jeg saa godt en pige med langt haar, som lyfte som guld, og hun havde et ansigt saa vakkert som en madonna.“

„Stakkars ting!“ bemærkede Pietro medlidende.

Andreas — saa hed den anden gut — fortsatte: „Hun saa ud som en lilje i en have fuld af ugræs. Men det var saa fuldt af folk, at jeg kom bort fra hende i trængselen.“

Det var, ligesom Bertel anede, hvad de talte om. Han havde reist sig og lyttede, men forgjæves. Han sølte sig grebet af det dybeste mismod. Hvorledes skulde han kunne finde sine søskende, naar han ikke engang kunde spørge efter dem og ikke bedre gjøre sig forstaaelig for folk i det fremmede land.

Atter vendte han sig mod de to gutter og forsøgte at benytte de saa italienske ord, han kunde. „Jeg søger efter min bror og min søster; hun har langt, lyst haar“ —

han havde forstaaet, at Valborgs ualminde- lige smukke lange haar kunde være et middel, hvorved han kunde komme paa spor efter hende — „de var begge med paa barneforstoget.“ Dette var noget, som han havde lært at sige, og som han forgjæves allerede havde sagt mangfoldige gange.

Andreas svarte meget liblig og fegtede med hænderne, saaledes som italienerne saa ofte gjør for at give sin tale mere eftertryk; men Bertel rystede paa hovedet; han forstod ikke, hvad gutten sagde, og gjentog atter sin udenadlærte sætning samt søgte ved haandbevægelser at hjælpe sin mangelfulde tale; især søgte han at fremhæve søsterens vakre haar.

„Han søger efter sin søster, som var med paa forstoget“, sagde Pietro; han havde nu forstaaet saa meget, „kanskje det er den pigen med det lange, smukke haar, som du fortalte om.“

Andreas for op. „Det skulde vel ikke være saa! Men jeg ved jo ikke, hvad der er blevet af hende. Og dette menneske er jo umuligt; han forstaaer ikke et ord af, hvad vi siger.“

„Men jeg kjenner en, som kan tale tyst“, udbrød Pietro, som havde faaet interesse for sagen.

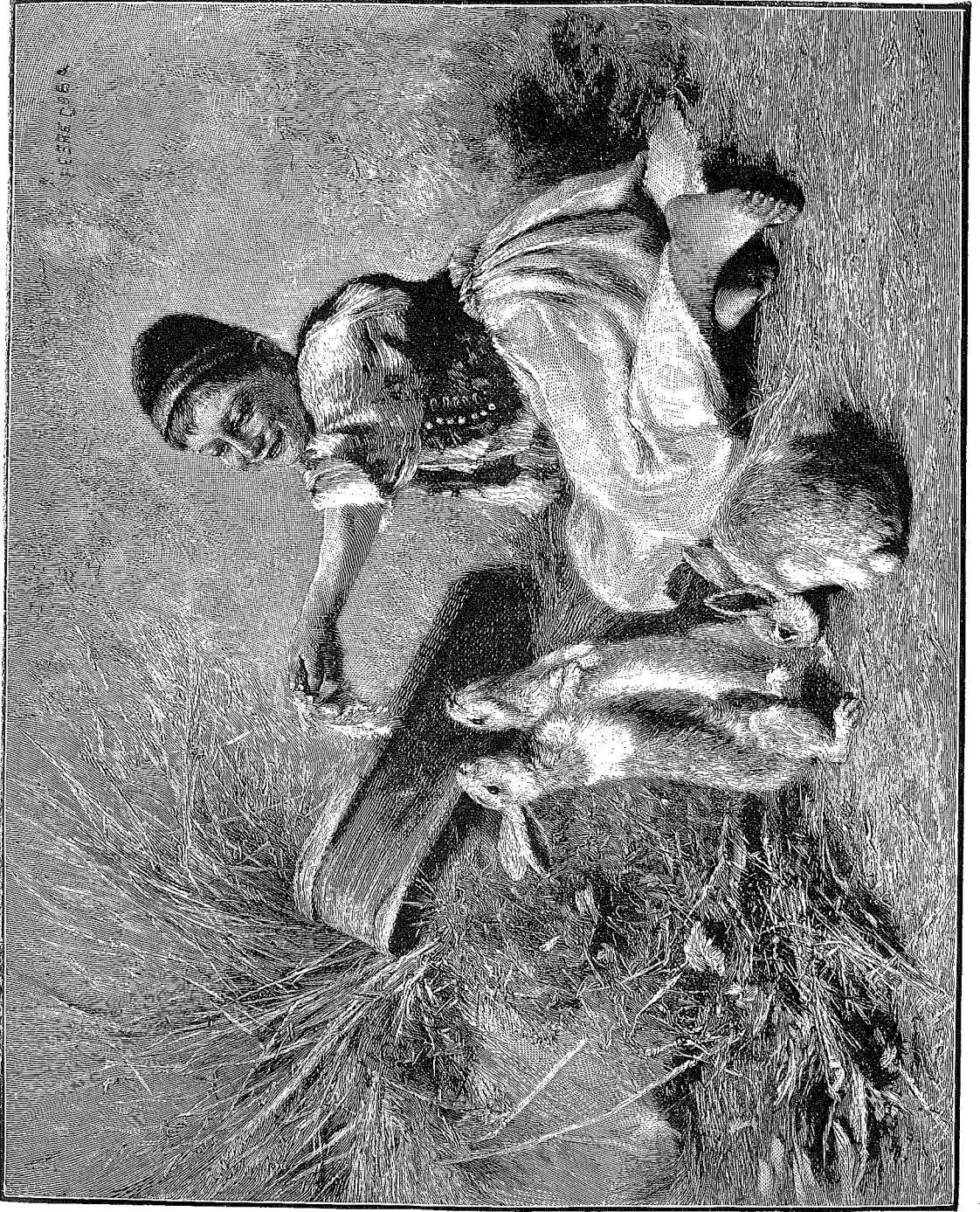
„Kom med“, sagde han til Andres; „vi vil tage den fremmede med til gamle Giambo, som forstaaer hans sprog. Kanskje her ogsaa er noget at tjene.“

Andreas var straks villig, og til Bertels forundring gjorde de tegn til ham, at han skulde følge med. Han forstod ikke, hvad de sagde; men han gjettede sig til, at de paa en eller anden maade vilde hjælpe ham. Hans hjerte bankede i heftig spænding; efter alt, hvad han havde oplevet, vovede han neppe mere at haabe. Han havde allerede været hele 14 dage i Genua uden at være kommen sit maal et skridt nærmere. Hans ubekjendtskab til sproget lagde ham overalt hindringer iveien. Det havde faldt ham vanskeligt nok at finde et sted, hvor han og hans hest kunde være; folk bare trak paa skuldrene, naar han fortalte om maalet for sin reise; enten forstod de ham ikke, eller de vilde ikke blande sig op i en sag, som ikke bedtom dem.

Hele dagen havde han vandret om i gaderne, og holdt sin lille udenadlærte tale for alle, som vilde høre paa ham. Men da dag efter dag gik, og han fremdeles var lige langt

Emilie Smith.

Santene faar mad.

fra sit maal, begyndte han at blive mere og mere tung om hjertet. Det haab, som længe havde fyldt ham og bragt ham til uforsagt at overvinde alle besværligheder og farer, svandt efterhaanden bort, og istedet fik dyb træstesløshed magt over ham.

Efter en kort vandring gennem de stegende hede gader kom de tre vandrere til et lidet vertshus.

Pietro gik ind og kom snart efter ud igjen sammen med en gammel mand. Denne betragtede nysgjerrig Bertel fra øverst til nederst.

„Er du fra Thykland?“ spurgte han tilfældigt. Bertel havde nær udsødt et glædesstrøg ved saa pludselig at høre sit modersmaal. De italienske gutter stod og hørte paa og syntes, det var et underligt sprog.

Da Bertel og den gamle havde talt sammen en stund, vendte Giacomo sig til Pietro og forklarede ham alt, hvad Bertel havde fortalt. Han havde neppe talt ud, før Andreas ibrig gav sig til at fortælle, hvad han allerede havde meddelt sin ven om den smukke pige med det guldbaar.

„Bed de altsaa ikke mere om det fremmede barn?“ spurgte Giacomo. „Var der ikke ogsaa en høi, lysshaaret gut sammen med hende?“

(Fortætttes.)

„Jim og Tim.“

⊕ Og Gud skal afdørre hver taare af deres øine.“ Mat. 21, 4.

Disse ord kom netop ordret fra en liden fillet guts læber, idet han paa sine bløddende ben hinkede fremover fortouget i en større bys gader.

„Jeg er sikker paa, det var akkurat det han sa‘; og han saa ud til at være en bra fyr, som mente det han sa‘ ogsaa! Og saa’n som di lysene skinte, da han prækte. Men jeg maa næsten le, naar jeg tænker paa, at jeg kunde krybe ind i kirken med disse vonne benene mine.“

Her kom et lidet ynkeligt forsøg paa at le.

„Det er bedst, jeg ikke st’er no’e om, hvor jeg har været henne, for hvis mor er fuld, vil ho staa mig, fordi jeg ikke har tiggat saalænge som ellers. — Men det skulde være

moro aa vite, hvem det er, som skal tørre bort alle taarer. Det er Gud, sa’ presten. Aldrig vidste jeg, at Gud var saa snil lel. Jeg vet vel ikke rigtig saa godt som presten aassen han er, og dersom det ikke hadde vær’t for det, at jeg var saa ræd for at bli kastet ud saa hadde jeg gaaet lige op og spurgt’n, om Gud lever endda, for jeg vilde gjerne fortælle ham, at jeg fryser og er sulten, og at mor slaar mig naar ho kommer fuld hjem. Na!“ og den lille gut sukede saa saart. — „Jeg tror jeg vil fortælle Tim om dette snart. Kanste han hadde lyst til at høre den hyggelige fyren, naar jeg gaar næste gang; for det er saa sikkert som et laas, at Tim aldrig sladrer til mor om det, jeg fortæller ham. Tim, det er no’e til gut det! Jeg kjender ikke en eneste en, som finder folks lommer som han, og aldrig har dem saa’t tag i ham endda.“

Efter denne udgyldelse fortsatte gutten sin vei en stund i taushed. Han kom nu ind paa et tarbeligt strøg, og efter hans manerer at dømmе, var han godt vandt til de trange smug, gennem hvilke han hinkede.

Pludselig stanse han. Han havde slaaet et af de stakkars nøgne ben haardt imod en sten, og det gjorde saa ondt, at øinene fyldtes med taarer, og han kunde ikke tilbageholde et skrig af smerte.

Han vilde sat sig ned paa fortouget et øieblik for at holde den saarede fod mellem de kolde blaa hænder, dersom han ikke var bleven rammet af et slag fra en drukken kvindes haand, der strakte ham bevidstløs til jorden, — rigtig et ynkeligt billede paa menneskelig elendighed. Moderen knælte ned, dog ikke for at bringe det stakkars barn til bevidsthed igjen, men kun for med graadig hastighed at undersøge hans lommer. „Stke saa mye som en øre har’n ikveld“, mumlede hun hæst, hvorpaa hun forlod ham, overladende det syge barn til sig selv.

„Dersom ikke det er mor Bolton, som plager stakkars Jim igjen“, kom der fra en raa, men ikke uvenlig stemme. „Gaa hjem med dig, dit fulde bæst og la’ den lille i fred.“

Det var en opløben, hængslete ung mand, som sagde dette, idet han løstede barnet op fra den baade jord, og — hvor sølte han sig ikke belønnet ved, at den lille kjærtegnet slog de magre arme om hans hals, hvissende med udmattet stemme noget om at gaa til

det land, hvor døden ikke er mere ei heller sorg, ei heller krig, eller pine.

„Jeg skal si dig en ting, min gut“, sagde Tim; „derjom jeg gaar til det sted med dig, som du snakker om, saa maa du ikke fortælle mine venner det; for du ved, en fyr i min stilling maa passe paa sin værdighed.“

„Ja“, svarte Tim taktesfuld. „Jeg vet de ser op til dig som den stinkeste til at finde baglommer og klokker, men du maa ikke gjøre det iaften. Og du vil nok ikke heller tænke jeg, for naar du hører den prest præke, saa er du nødt til at høre efter.“

Vennerne fik snart huset ifigte — det sendte et skraalende lysstjær ud fra vinduerne.

Tim søgte fristelserne omringe sig paa alle kanter. Og dog opførte han sig paa en eksemplarisk maade, hvilket gav lille Tim meget at tænke paa.

„Na“, raabte den lille med tilbagestrængt stemme, da presten omsider besteg talerstolen.

„Alkurat den mand var det Tim! Det var ham, som fortalte om at tørre bort taarer!“

Tim havde sæstet sine øine paa presten med slikt et hungrende udtryk i dem, at endogsaa Tim stirrede paa ham i forundring. Hvad var det i den simple tekst som fik manden til at skjælde og bide tænderne sammen? Ingen anden i forsamlingen syntes at føle sig saa rystet som Tim. For ham var det som kunde talerens ostue bunden i hans sjæl, maalende dens dyb af skam og synd, idet han udtalte de saa ord: „Gaa, og synd ikke mere!“

* * *

Den nat blev der en frygtelig ildebrand i det elendige strøg, hvor Tim boede. Mangt et syndens rede og lastens tilflugtssted brændte ned. Et lidet liv blev givet tilbage til Gud; det var Tim, og han vilde gjerne dø. I dag lever der en hæderlig mand, som beretter historien om denne sorgelige scene. Han bærer merkerne efter den paa sit grove ansigt, for de mægtige ildtunger, som foraar-sagede hans lille vens død, merkede og vansirede ham, idet han mandigt trodsende faaren bar gutten bort fra det fortabte hus. Hans øren var de eneste, der hørte lille Tims glade farvel. Han tror, at barnet, da han sagde det, saa noget af det land, som giver alle sorgende hjerter saa skjønne løfter, for gutten hvilede: „ingen død, ei heller sorg eller krig“ idet han smilende døde.

Jesusnavnet først.

En af Nordamerikas sydstater var en kvinde over 80 aar gammel, som havde et saa inderligt begjær efter at lære at læse, at hun om aftenen gik til en aftenstole, efter at hun hele dagen havde arbejdet for sit ophold. Hun maatte begynde med a, b, c, men hendes slid var saa ihærdig, at hun lærte at kjende bogstaverne i nogle faa dage. Da sagde hun til sin lærerinde: „Nu vil jeg lære Jesusnavnet først, for saa tror jeg, at det andet gaar lettere, naar jeg lærer at skrive det kjære navn først.“ Ja saaledes er det, alting gaar lettere for dem, som rettelig lære Jesusnavnet først.

O, ja, maatte Jesus være for os, hvad han virkelig er, baade den første og den sidste.

Tro som et barn.

Under den sidste krig i Amerika blev en fattig hustru, hvis mand blev tvungen til krigstjeneste, efterladt alene med fire uforsørgede børn, som huu helt skulde forsørge med sit arbejde.

Den troende mor havde udsaaet livets evige sæd i børnenes hjerter, og denne syntes især hos et af dem at bære skjønne frugter af tro og tillid. Naar moderens tillid til Herren var nærbet at svigte, blev hun ofte styrket og opmuntret af barnets frimodige visshed om Guds bevarende naade. En dag, da „melet i krukken“ havde været tømt og var bleven ishyldt igjen i rette stund, udraabte det lille barn: „Moder, Gud kan vi si høre, naar vi skraber bunden i vor melkrukke!“

Vort forhold til næstens synd er modsat vort forhold til hans lidelse. Vi ser skjæben i den andens øie, men bliver ikke baret hjælken i vor eget; men vi overser pælen i vor broders kjød og klager over den lille splint i vort eget.

De fleste meningsforstjelle paa det retlige felt stammer fra en forskjellig opfatning af synden. Thi som et menneske tænker om synden, saaledes tænker han ogsaa om Gud og Kristus.

Tærken.

[Med billede.]

Tærken er en trækfugl, der ligesom saa mange andre smaaafugle om høsten flyver til sydens lande for der at tilbringe vinteren. Men den er en af de første, som om vaaren vender tilbage til vort norden. Før sneen endnu er gaaet væk, kan man ofte mangesteds glæde sig ved dens vakre triller — den er en af de første vaarbud. Utrættelig synger den saa høit oppe i luften, at den for os næsten bare ser ud som en liden sort priit.

Læg nu iaar endelig merke til baade den og de andre trækfugle, naar de kommer, baade maaltrosten, linerken, gjøgen, svalen og alle de andre!

Vær sanddru!

Ingen regel er saa almindelig, ingen bør holdes saa hellig og ingen fører saa sikkert til at erhverve os vore medmenneskers agtelse og varigt venkskab, som den, at man selv i de mindste ubetydeligheder holder sit ord, opfylder sine løfter og bestandig er sanddru.

Det menneske, der er bekjendt for at holde sit ord og ikke tillader sig nogen usandhed, vinder altid tillid og agtelse.

Opl. paa billedgaaden i nr. 16.

Baahuslen i Sverige var i hundreder af aar et norsk landskab.

G a a d e.

Jeg er et uhyre paa havets bund,
Dog trives jeg et paa kjelig grund.

Hvis du mit hele vil dele i to,
Mit første i bitte smaa huse kan bo.

Jeg findes hos herre, frøken og frue,
I pigetammer, i drengestue.

I stolehus, bag dist, paa kontor
Min brug og nytte er særlig stor.

Mit andet du vil vist i kjoekenet finde,
Hvis man der i bagekunsten er inde.

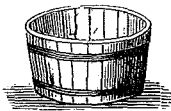
Naar fra mit første en bogstav du tager,
Hver sømand jeg stræk i blodet jager.

Lag fra mit andet et bogstav bort,
Jeg er i Europa en flod, om end kort

Lag nok et bogstav fra mit andet ud,
Da er jeg en kvinde efter Guds bud.

Du kjender fra bibelen vist mit navn,
Jeg var til velsignelse, trost og gavn.
T h o r a.

Billedgaade.

T

E